

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Regale Sacerdotium Romano Pontifici Assertum

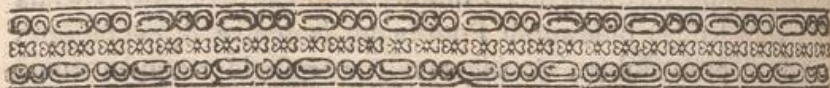
Sfondrati, Celestino

[Sankt Gallen], 1684

§. IV. Pontificis Maximi in rebus fidei discernendis infallibilitati Concilia
suffragantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63125](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63125)

vanitatis, usurpatique juris alieni suspicio, quique merito cum Christo dicere possunt: *Et si testimonium perhibeo de me ipso, testimonium meum verum est.*

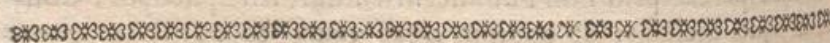

§. IV.

Pontificis Maximi in rebus fidei discernendis infallibilitati Concilia suffragantur.

Summaria.

1. *Testimonium Concilii Niceni.*
2. *Et Alexandrini sub S. Athanasio.*
3. *Et Carthaginensis.*
4. *Et Ephesini.*
5. *Et Chalcedonensis.*
6. *Et Constantinopolitani sub Agathone.*
7. *Et quinta ac septima Oecumenica Synodi.*
8. *Et Concilii Generalis Romæ sub Nicolao II.*
9. *Et Conciliorum primi & secundi Lugdunensis: professio Ecclesie Græcæ.*
10. *Et Concilii Lateranensis ultimi, cui & Rex & Ecclesia Gallicana adherere professæ est.*
11. *Respondetur ad objecta.*

I.

N Concilio Nicæno quod Anno cccxxv. celebratum est c. 18. hæc leguntur: *Omnes Episcopi in gravioribus causis liberè Apostolicam appellent sedem, atque ad eam quasi ad matrem confugiant, cuius dispositioni omnes maiores Ecclesiasticas causas Apostolorum auctoritas reservavit.* Citat hunc Canonem

Canonem ex Concilio Nicæno S. Julius I. in epist. 2. contra Orientales pro Athanasio, & habetur Tomo 1. Conciliorum post Concilium Nicænum: idemq; habet Pelagius II. in c. multis d. 17. & de Canonibus Concilii Nicæni jam supra Lib. 2. diximus. Si ergo majores & difficiliores causæ, inter quas sunt utiq; causæ fidei, Apostolicæ sedis reservantur; oportet hujus sententias esse infallibilis auctoritatis: alioquin non Pontifici reservandæ forent, sed Concilio: & sicut fides certa est, nec ullum admittit dubium, ita sententia cui reservantur causæ fidei, debet esse certa, & dubii experta; ubi enim sententia non est certa, etiam id quod per sententiam pronuntiatum est, non est certum; & si certum non est, non potest esse dogma & objectum fidei.

II. In Synodo Alexandrina Præsidi M. Athanasio Episcopi Ægypti, Thebaidos, Libyæque ad S. Felicem II. Papam & M. circa annum CCCLIX. quorum Epistola Tomo 1. Conciliorum habetur, hæc scribunt: *Ideo Pater beatissime, quia semper antecessores nostri, & nos à vestra sancta Apostolica Sede auxilium hausimus, & nostri vos curam habere agnovimus, præfatam Apostolicam & summam experimus juxta Canonum decreta Sedem, ut inde auxilium capiamus, unde prædecessores nostri ordinationes & dogmata (NB.) ceperunt. Et infra. Similiter à supradictis Patribus Concilii Nicæni est definitum consonanter, ut si quisquam Episcoporum iudices suspectos habuerit, vestram sanctam Romanam interpellet Sedem, cui ab ipso Domino potestas ligandi ac solvendi speciali privilegio super alios concessa. Ipsa enim firmamentum à Deo fixum & immobile percepit, quoniam ipsam formam universorum lucidissimam Dominus Jesus Christus vestram Apostolicam constituit Sedem. Ipsa est etiam sacer vertex, in quo omnes Ecclesia vertuntur, sustentantur, relevantur: tu profanarum hæresum atque omnium infestantium depositor, ut princeps & Doctor, Caputque omnium Orthodoxæ doctrinæ & immaculatæ fidei existis, &c.* Hæc Athanasius, & cum illo Synodus Alexandrina: ex quorum sententia, si Papa dogmata condit, si est firmamentum à Deo fixum & immobile, in quo omnes Ecclesiæ vertuntur & sustentantur; si omnium hæresum profligator; si Princeps, Doctor, Caputque omnium orthodoxæ doctrinæ, & immaculatæ fidei; planè sequitur, infallibilem esse, & quæ ab illo definita sunt, eo prætextu, quod errare possit, repelli haud posse: alioquin omnia illa Athanasii encomia adulationes sunt, & verba sensu vacua, captandæ gratiæ tantum adornata.

III. De

III. De Concilio Carthaginensi circa annum ccccxi. hoc habet S. Innocentius I. P.P. in epist. ad Concilium Carthag. quæ habetur Tomo I. Conciliorum: *Antiqua traditionis exempla servantes, & Ecclesiastica memores disciplina, nostræ religionis vigorem non minùs nunc consulendo, quàm antea cùm pronuntiaretis, veneratione firmatis, qui ad nostrum referendum approbâstis esse judicium, scientes quid Apostolica Sedi (cùm omnes hoc loco positi, ipsum sequi desideremus Apostolum) debeatur, à quo ipse Episcopatus, & tota auctoritas nominis hujus emerfit. Quem sequentes, tam mala jam damnare novimus, quàm probare laudanda: vel id verò, quod Patrum instituta sacerdotali officio custodientes, non censetis esse calcanda: quod illi non humanà, sed divinà decrevêre sententiâ: ut quicquid, quamvis de disjunctis, remotisq; Provinciis ageretur, non priùs ducerent finiendum, nisi ad hujus Sedis notitiam perveniret, ut tota hujus auctoritate (justa qua fuerit) pronuntiatio firmaretur: indeq; sumerent cetera Ecclesie (velut de natali suo fonte aqua cuncte procederent, & per diversas totius mundi regiones puri capitis incorrupte manarent:) quid præcipere, quos ablucere, quos veluti in cano inmundabili sordidatos, mundi digna corporibus unda vitaret.*

Vides hîc iterum testari Innocentium, ultimam fidei definitionem ad Papam spectare, ab hoc velut natali fonte sanam sinceramque doctrinam fluere: ab hoc alios Episcopos, Ecclesiâsque omnes disce-re, quos absolvere, quos damnare hæresis oportet: quæ omnia falsissima sunt, si Pontifex Ecclesiam docens errare potest, tunc enim ab aliis corrigi & doceri debet: nec illius sententiâ, utpote incerta, fidei quæstiones finire potest, sed ad aliud forum, aliûmve doctrinæ fontem recurrendum erit.

IV. In Concilio Ephesino Anno ccccxxxi. Cælestinus Papa, cùm hæresin Nestorianam ipse in Romana Synodo prædamnâset, Legatos quidem Ephesum ad Concilium misit, sic tamen, ut sententiam Romæ datam exsequerentur, certamque Patribus Regulam præfigerent, juxta quam Nestoriû contumaciter erroribus insistentem damnarent: sic enim habetur T. 1. Concilior. in Actis Concilii Ephesini Tomo 2. c. 15. Evagrio l. 1. histor. c. 4. Epist. synodali Cælestini in versione Cresconiana apud Baron. ad annum ccccxxxi. & Spondan. ibid. n. 4.

Si ergo Papa hæreses ante Concilium damnat, & quos damnavit à tota Ecclesia pro hæreticis damnari jubet: si Concilii sententiam, quâ teneantur, præscribit; ergo minùs quàm ipsa Conci-

Concilia errare potest: alioquin non ipse Conciliis, sed hæc Pontifici credenda præscriberent: quod enim hoc paradoxum, ut qui eget doctrinâ doceat, qui non egent doceantur? quique errare à via potest, eos ducat, qui errare non possunt, hoc est, cæcus, confuso rerum ordine, à vidente, magister à discipulo discat, & fons à rivulo bibat?

In Concilio Carthaginensi sub Damaso Papa, qui Anno CCCLXVII. electus est & CCCLXXXIV. mortuus; Stephanus Archiepiscopus, & tria Africa Concilia in *epist. ad S. Damasum, quæ habetur Tom. 1. Concilior.* & Damasus in responsoria ad eosdem Episcopos, apertè profitentur: *sed Romana Episcoporum iudicia, & summorum finem Ecclesiasticorum negotiorum, & sententiam de divinis rebus reservatam esse. Apostolicam hanc sedem firmamentum esse à Deo fixum & immobile omniumque verticem Ecclesiarum.*

V. In Concilio Chalcedonenſi Anno CCCCLI. prout citat S. Thomas in opusculo contra errores Græcorum: *si quis Episcopus predicatur infamis, liberam habeat sententiam appellandi ad Beatissimum Episcopum antiquæ Romæ, quia habemus Petrum petram refugium, & ipsi soli liberâ potestate loco Dei sit jus discernendi secundum claves à Domino sibi datas, & omnia ab eo definita teneantur tanquam à Vicario Apostolici throni.* Et in condemnatione Dioscori Patres sic acclamârunt: *Sanctissimus Archiepiscopus Magnæ Romæ unâ cum ter beatissimo Petro, qui est petra & crepido catholica Ecclesia & ille, qui est rectæ fidei fundamentum (NB.) nudavit eum Episcopatus dignitate.* Et in epistola Synodali ad Leonem gratulantur Patres: *Quod tantum Antistitem Apostolicæ sedi, unde Religionis nostræ fons & origo manat, Dominus dederit. Et in epist. Synodali ad Patres Concilii Leo Papa negat dogma fidei à se contra Eutychen & Dioscorum semel declarata, in dubium aut disputationem vocari debere: neque Legatos à se mitti, qui rem decisam definitamque in litteris ad Flavianum datis, examini iterum subdi permittant, sed qui definita exequantur.* Hæc omnia evincunt Papam in causis fidei errare non posse, nam si potest, cur non liceat ejus sententias à Concilio examinari, emendarique? sed audi ipsum Leonem: *Neque enim abjuncta est à vobis mea presentia, qui nunc in Vicariis meis adsum, & jam dudum fidei Catholica prædicatione non desum, ut qui non potestis ignorare, quid ex antiqua traditione credamus, non possitis dubitare, quid cupiam. Unde, fratres charissimi, rejectâ penitus audaciâ disputandi contra fidem divinitus inspiratam, vana erran-*

tium infidelitas conquiescat: cum non liceat defendi, quod non liceat credi, cum secundum evangelicas auctoritates, secundum propheticas voces, Apostolicamq; doctrinam, plenissimè & lucidissimè per litteras, quas ad beata memoria Flavianum Episcopum misimus, fuerit declaratum, qua sit de Sacramento Domini nostri Jesu Christi pia & sincera confessio.

VI. In sexta generali Synodo, anno DCLXXXI. quæ habetur Tomo 3. Conciliorum, S. Agatho Papa in epist. ad Constantinum Augustinum non permittit Concilio, *ut aliter in causa fidei pronuntient, quam suis Legatis Pontifex injunxerat, suæq; definitioni nihil addi, nihil minui, sed juxta traditionem Apostolicæ Sedis ut à Prædecessoribus suis conservata est, omnia desiniri.*

Hæc utiq; supponunt Pontificem Romanum non tantum errare non posse, sed ejus etiam Officii esse regulam credendi, docendique, Concilio præscribere. Sed hanc Pontificis infallibilitatem in eadem epist. (quam summis laudibus extulit, approbavitque eadem sacra & generalis Synodus Act. 4. & 18.) adeò clarè Agatho expressit, ut nihil clariùs dici potuerit; sic enim loquitur: *Cujus adnente presidio, hæc Apostolica ejus Ecclesia, nunquam à via veritatis, in qualibet erroris parte deflexa est. Cujus auctoritatem, utpote Apostolorum omnium Principis, semper omnis Catholica Christi Ecclesia, & universales Synodi fideliter amplectentes, in cunctis sequuta sunt, omnesq; venerabiles Patres Apostolicam ejus doctrinam amplexi, &c. & sancti quidem Doctores orthodoxi, venerati atque sequuti sunt: hæretici autem falsis criminationum odiis insecuti, &c.*

Hæc Apostolica Christi Ecclesia, per Omnipotentis Dei gratiam à tramite Apostolicæ traditionis nunquam errasse probabitur, nec hæreticis novitatibus depravata succubuit: sed ut ab exordio normam fidei Christiana percepit ab auctoribus suis Apostolorum Christi Principibus, illibata finetenus manet, secundum ipsius Domini Salvatoris divinam pollicitationem, quam suorum discipulorum Principi in sacris Evangelis fecit: *Petre inquit, ecce Satanas expetivit, ut cribraret vos, sicut qui cribrat triticum. Ego autem rogavi pro te, ut non deficiat fides tua: & tu aliquando conversus confirma fratres tuos. Consideret itaq; vestra clementia, quoniam Dominus & Salvator omnium, qui fidelis est, & fidem Petri non defecturam promisit, confirmare eum fratres admonuit.*

Ex Conciliis Africanis, quæ anno DCXLVI. quatuor Primates Africa in subjectis sibi Provinciis convocârunt, data est Synodalis ad Theodo-

Theodorum PP. epistola, in qua, inter alia: *Antiquis regulis sancitum est, ut quidquid quamvis in remotis vel longinquo positis ageretur provinciis, non prius tractandum esset, nisi ad notitiam Altissimæ Sedis Apostolicæ fuisset deductum, ut ejus auctoritate justâ qua fuisset pronuntiatio firmaretur, indeq; sumerent cetera Ecclesiæ, velut de natali suo fonte, prædicationis exordium, & per diversas totius mundi regiones, puritatis incorruptæ manarent fidei Sacramenta salutis.* Videatur Spondanus ad hunc annum &c. & Acta Synodi Lateranensis, sub Martino Papa.

VII. In quinta Generali Synodo anno DLIII. Act. 4. in sententia, quam contra Anthimum Mennas Patriarcha Constantinopolit. pronuntiavit, hæc habentur. *Nos Apostolicam Sedem sequimur, & obedimus, sicut charitas vestra scit, & ipsius communicatores habemus, & condemnatos ab ipsa, & nos condemnamus.*

In septima Synodo Act. 2. lecta & approbata est epistola Adriani II. Ad Tharassium Patriarcham, ubi expressissimum Pontificiæ infallibilitatis testimonium extat, sic enim inter alia habet:

Cujus etiam Sedes per totum terrarum orbem primatum obtinens læcet, omniumq; Ecclesiarum Dei caput existit. Unde & ipse Beatus Petrus Apostolus, Dei jussu Ecclesiam pascens nihil omnino prætermisit, sed ubiq; Principatum obtinuit & obtinet: cui etiam & nostra beata & Apostolica Sedi, qua est omnium Ecclesiarum Dei caput, velim beata vestra sanctitas ex sincera mente & toto corde agglutinetur, utpote, qua reverè sit rectè sentiens, & pietatis incorruptæ conservatrix. Hoc sacrificium primum omnipotenti Deo exhibeatur. Vestraq; beatitudo magnos & piissimos nostros Imperatores supplicibus verbis admonebit, ut Ecclesiæ nostræ vestigia sequentes, coram Deo & horribili ejus judicio, venerandas imagines in regia civitate, & omni loco in antiquum statum restituendas curent, jubentq;: nimirum servantes traditionem hujus sanctissimæ nostræ Romana Ecclesiæ.

VIII. In Concilio Generali Romæ habito anno MLIX. sub Nicolao II. inter alios canones, hic etiam fuit: *Si quis dogmata vel decreta pro Catholica fide, aut Ecclesiastica disciplina à Sedis Apostolicæ Præsule promulgata contempserit, anathema sit.* Habetur hic Canon in c. si quis. 25. q. 2. &c. ad abolendam. de hæretic.

IX. Concilium Lugdun. primum anno MCCXLV. sub Innocentio IV. in c. un. de homicidio in 6. Pro humani redemptione generis, de summis Cælorum ad ima mundi descendens, & mortem tandem subiens

temporalem Dei filius Iesus Christus, ne gregem sui pretio sanguinis gloriosius redemptum, ascensus, post resurrectionem ad Patrem, absq; Patre desereret, ipsius curam B. Petro Apostolo (ut sua stabilitate fidei, ceteros in Christiana Religione firmaret, eorumque mentes ad salutis opera sua accenderet devotionis ardore.) commisit.

Concilium Lugdunense 2. sub Gregorio X. anno MCCLXXIV. inc. unico de summa Trinit. in 6. Fidei ac devotâ professione fatemur, quod Spiritus Sanctus aternaliter ex Patre & Filio non tanquam ex duobus principiis, sed tanquam ex uno Principio: non duabus spirationibus, sed unicâ spiratione, procedit. Hoc professus est hæcænis, prædicavit, & docuit, hoc firmiter tenet, & prædicat, proficitur, & docet sacrosancta Romana Ecclesia: mater omnium fidelium & magistra.

In eodem Lugdunensi Concilio Michaëlis Palæologi Imperatoris & Orientalis Ecclesiæ Legati Professionem fidei orthodoxæ ediderunt, quæ & à Synodo Lugdunensi recepta est, & infallibilitati Pontificiæ apertissimum suffragium dedit: videri ea potest apud Raynaldum ad annum MCCLXXIV. n. 24. & inter alia hæc habet: Ipsa quoq; S. Romana Ecclesia summum & plenum primatum, & principatum super universam Ecclesiam Catholicam obtinet: quem se ab ipso Domino in B. Petro Apostolorum Principe, sive vertice, cuius Romanus Pontifex est successor, cum potestatis plenitudine recepisse veraciter, & humiliter recognoscit. Et sicut præ ceteris tenetur fidei veritatem defendere, sic & si qua de fide suborta fuerint, quæstiones, suo debent iudicio desiniri.

Concilium Lateranense sub Innocentio III. Anno MCCXV. inc. damnamus de summa Trinitate: Maxime cum ipse Joachim omnia sua scripta nobis assignari mandaverit Apostolica sedis iudicio approbanda, seu etiam corrigenda, dictans Epistolam, quam propria manu subscripsit, in qua firmiter confitetur se illam fidem tenere, quam Romana tenet Ecclesia, qua disponente Domino, cunctorum fidelium mater est & magistra. Reprobamus etiam, & condemnamus perversissimum dogma impii Amariæ, cuius mentem sic pater mendacii excacavit, ut ejus Doctrina non tam hæretica, quam insana sit censenda.

Concilium denique Lateranense sub Julio II. & Leone X. cui Germania, Hispania, Anglia, Dania, Norvegia, Scotia, Italia, & Hungaria amplissimis Legationibus missis adhæserunt, ut videre est apud Raynaldum ad annum MDXII. n. 53. Et Ludovicus Galliæ Rex per suos Oratores acta Concilii Pisani damnans, hoc ipsam

ipsum Lateranense pro legitimo & Oecumenico agnovit, eique se adherere professus est, ut habetur in actis ejusdem Concilii *sess. 8. Tomo 5. Conciliorum, Veneta edit.*

Idem à Gallix Prælati factum, qui & ipsi Pisanum Conciliabulum execrati, professi sunt se, & adherere, & semper adhæsuros Concilio Lateranensi, ut videre est in actis Concilii *sess. 9.* In hoc ergo Concilio à Gallis, ut diximus, etiam recepto *sess. 11.* ex professo definita est suprema Pontificis Romani supra Concilium auctoritas, & consequenter omnimoda infallibilitas. In eadem *sess. 11.* rescissa est fatalis illa & Pragmatica sanctio, quæ Carolo VII. Rege in Bituricensi Conventu, vigente Basileensi schismate adversus Romanorum Pontificum auctoritatem lata fuerat, quamque jam dudum anno videlicet MCDLXII. sub Pio II. Ludovic. XI. in publico Cardinalium Senatu revocaverat.

XI. Hactenus Conciliorum testimonia : Ad objecta jam transeamus.

Dices 1. Quæ hactenus ex Conciliis producta sunt, tantum probare, summi Pontificis judicium in fidei quæstionibus irrefragabile esse, quando Ecclesiæ consensus accessit, non verò, si Ecclesiæ consensus nondum accessit : Ecclesiam enim errare non posse, & ab hujus acceptatione pendere, quam firmitatem Pontificum decreta habeant, vel non habeant.

2. Hujus restrictionis falsitatem ex multis convinci posse. *Primò.* Quia, ut vidimus, Concilia hanc ut maximam & specialissimam prærogativam Pontifici Romano uni & soli concedunt, fundantque super illa Christi promissione : *Super hanc Petram fundabo Ecclesiam meam, &c. Ego pro te rogavi, ut non deficiat fides tua, &c.* At verò Decreta condere, doctrinamque aliquam proferre, quæ tunc primùm sit certa, & extra suspensionem erroris, cum ab Ecclesia recipitur ; non est solius Pontificis Rom. prærogativa, sed cujuslibet Episcopi, immo privati Doctoris, cujus opinionem & sententiam aliquam si Ecclesia recipiat, evadet utique certa, & dubii expers ; sed hæc certitudo non ad Doctoris ipsius, sed Ecclesiæ privilegium spectat ; at verò Concilia de Privilegio Pontifici & soli concessio loquuntur. *Secundò.* Si Pontificis de fide sententia certa non est, nisi post Ecclesiæ consensum : ergo ante consensum erat incerta ac errori obnoxia, ergo recipi poterat, aut re-

pellî, sed Concilia eos, qui Pontificum Decreta non recipiunt, pro schismaticis, naufragis in fide, perditisque habent; ergo supponunt jam antè firma, & certa esse, quàm ab Ecclesia recipiantur, immo recipi debere. *Tertiò.* Certum est ex Conciliis citatis, Pontificem Romanum esse Pastorem, Doctorem & Magistrum Ecclesiæ universalis, ut expressè habetur in Concilio Constantiensi *sess. ult.* Florent. *sess. ult.* Lugdun. *c. ult. de S. Trinit. in 6.* Lateranensi sub Innocent. III. *c. damnamus de S. Trinit.* Si ergo discipuli partes ad Ecclesiam spectant, Magistri & Doctoris ad Papam; quilibet animo secum reputet, possitne credi divinam providentiam, quæ omnia suaviter, & ad singulorum naturam accommodè disponit, voluisse plus doctrinæ, certitudinis, ac lucis Discipulo affundere, quàm Magistro: & Magistri doctrinam, à doctrina discipuli pendere: & quod discipulus probaret, ratum fixumque esse, quod Magister, dubium, anceps, & in lubrico positum. Denique aut errat providentia, quæ Discipulo plus tribuit, quàm Magistro: aut errant Concilia, quæ Pontificum Decretis omnem certitudinem, parendique necessitatem adscribunt: aut errant illi ipsi, qui hæc omnia Pontifici adimunt.

Dices 2. Concilia non omnimodam infallibilitatem Pontificum decretis asserere, sed primas tantùm in rebus fidei partes, magnamque auctoritatem, non tamen necessariam.

R. Hoc ipso quod Concilia pro *schismaticis*, pro *naufragis*, pro *anathemate dignis*, pro *ejectis ab Ecclesia Catholica* habent, qui Pontificum decreta non recipiunt, suamque fidem illis accomodant; omnino sequi Pontificis auctoritatem infallibilem esse; nulla enim est auctoritas tam magna, cui si certa non est, sine hæresis aut schismatis nota contradicere non liceat, ut eleganter docet S. Augustinus *epist. 19. ad Hieronymum*: & passim *tota d. 9.* Et esto sine hæresi Pontificum de fide sententias impugnare possis, non potes tamen, si Conciliis credi debet, sine temeritate, sine periculo: quæ ergo aut imprudentia est, aut cæcus animi impetus, malle temeritatis notari, exponique fidei naufragio, quàm obsequi? Et tandem Concilia non solum dicunt Pontificis Romani sententias in causis fidei magnæ auctoritatis, sed etiam *definitivas* esse, quæque *litem omnem absolvant*, ac *dubis finem imponant*: & quibus *Concilia nihil addere possint, nihil detrabere*; quæ omnia absolutissimam & omnimodam infallibilitatem arguunt, multoque majorem, quàm ipsis Conciliis instr.